SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VO... No. 20. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, FEBRUARY 1, 1990 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 1-го ЛЮТОГО 1990 Ч. 20. РІК XCVII

ВІДБУВСЯ СОБОР УАПЦ У ЛЬВОВІ

Львів (УПА). — У четвер, 14-го грудня 1989 року, тут в храмі свв. Петра і Павла відбувся Собор УАПЦ. Присутні були священики УАПЦ, представники Львівської і Тернопільскьої епархій а також члени церковних братств, метою яких є відновлення, регабілітація та широке розповсюдження УАПЦ в Україні, зокрема з міст Дніпропетровського (Василь Герусов), Києва (Олександер Пікачук — один з редакторів газети „Наша Віра"), Львова (Богдан Рожик).

На початку Собору Владика Іоан відчитав свою відповідь на рішення Синоду РПЦ, в якому переконли во довів, що рішення Синоду не є правомірним та канонічним відносно Архиєпископа Іоана, як і всіх священиків, які порвали з РПЦ і твердо стали на бік УАПЦ

Собор розглянув питання про інформацію УАПЦ її стан та перспективи розвитку. Для поліпшення підготови висококваліфікованої та оперативної інформації було обрано Інформативну групу у складі трьох осіб.

Отець Володимир Ярема звітував про стан справ із леґалізацією УАПЦ. Було відзначено, що близько 100 парафій з діючими храмами, а також багато церковних громад, які не мають храмів, подали заяви на реєстрацію їх як і вірних УАПЦ, але зі сторони властей не надійшла жодна конкретна відповідь. Разом з цим були подані заяви на спорудження собору УАПЦ у Львові та приміщення для епархіяльного управління. Однак і на це остаточної відповіді нема.

Також на Соборі було зазначено, що у Львові залишилося три церкви, які перебувають в юрисдикції РПЦ. Владика Іоан відповів, що тільки народ має право вирішувати дальшу долю тих церков.

На Соборі було висловлено побажання, щоб радіостанції „Голос Америки" та „Свобода" більш повніше і ширше пропагували життя, розвиток і активну діяльність УАПЦ.

Гостро стояло питання на Соборі про підготову кандидатів для прийняття священичого сану. Особлива потреба священиків УАПЦ на східніх землях України.

На Собор до Львова прибули парафіяни села Хоросно Пустомитівського району Львівської области, священик яких перейшов в УКЦ. Вони звернулися до Владики Іоана з проханням призначити їм священика УАПЦ.

На Соборі Владика Іоан в імени громади УАПЦ Луцька висловив глибоку подяку священикові Степанові Жигало за місіонерську акцію, а саме: відслуження Панахиди в пам'ять борців за волю України.

З великим піднесенням сприйняли учасники Собору повідомлення про те, що Блаженніший Митрополит Мстислав надав Владиці Іоанові титул Архиєпископа Галицького і Волинського, а також підніс отця В. Ярему у протопресвітери.

Владика В. Філевич жертвує 20,000 дол. на Інститут ім. Митр. Шептицького

Саскатун. Саск. — Владика Василь Філевич, український католицький Єпископ Саскатунської епархії з кінцем грудня передав Фундації Інституту Східньохристиянських Студій ім. Митрополита Андрея Шептицького свою першу пожертву в сумі 10,000 дол., зазначуючи, що призначує на цю ціль ще 10,000 дол., які будуть вплачені двома ратами.

Він має надію, що ця пожертва поможе вірним зрозуміти важливість наміченої праці цього богословського інституту і відгукнутися на фінансову кампанію з належною жертвенністю. Владика Філевич підкреслив, що перенесення інституту до Оттави та розвиток його праці оголошено українською ієрархією як офіційний проєкт УКЦеркви для відзначення 100-ліття українського поселення в Канаді. Фундація інституту потребує зібрати 3 міл. дол., щоб забезпечити працю інституту при університеті св. Павла в Оттаві.

Інститут ім. митр. Андрея — це перший вповні акредитований український католицький богословський факультет від часу знищення Львівської Богословської Академії. Хоч існують філософічний факультет (Колеґія св. Василія в Стемфорді) і семінарії в Вашінґтоні, Оттаві та Римі, все ж таки семінаристи цих українських установ досі студіювали теологію майже виключно на римо-католицьких факультетах. Тепер майбутні священики та інші зацікавлені матимуть змогу вивчати свою рідну тисячолітню спадщину, користаючи з повної акредитації на рівні бакалявра, маґістра, а згодом і доктора східньохристиянської богословії. Крім курсів в Оттаві, інститут провадитиме теж університетськими програмами в ЗСА та в Україні. Директором Фундації Інституту ім. Митр. Шептицького на провінцію Саскачеван є видатна діячка Марія Чарнецька.

КОНЦЕРТ

Ню Йорк. — Тут в неділю, 4-го лютого, в Українському Народному Домі, 140-142 Друга аве., о 2:30 год. по полудні відбудеться концерт, у якому виступатимуть артисти з України: Дмитро Гнатюк — баритон соліст київської опери, Ірина Даць — солістка київської опери та ансамбль київської державної філгармонії „Рідні наспіви". Мистецький керівник — Анатолій Мамалига. Вступ — 15 дол.

БІЛИЙ ДІМ ПРЕДСТАВИВ КОНҐРЕСОВІ БЮДЖЕТ

Вашінґтон. — Президент Джордж Буш представив Конґресові федеральний бюджет на 1991 фінансовий рік, який передбачає видатки в сумі 1.23 трильйона долярів. Пропозиція Білого Дому не сподобалася демократам, які контролюють обидві палати Конґресу.

„Ми кладемо наголос на капіталовкладення в майбутнє", — сказано в заяві Президента, доданій до 1569-сторінкового бюджету. „Бюджет гарантує необхідну національну оборону, — сказано далі, — і в той же час віддзеркалює драматичні зміни, що відбуваються у світі".

„Це документ, — сказав про бюджет сенатор-демократ Джеймс Сассер, який очолює бюджетну комісію, — зроблений за принципом 'слухайте мене і ігноруйте дійсніть'. Це бюджет, який не віддзеркалює дійсного стану речей у світі".

Запропонований Білим Домом бюджет на наступний, що починається 1-го жовтня, фінансовий рік, передбачає видатки на оборону в сумі 303.3 біл. дол. (25 відсотків всіх видатків бюджету). Якщо врахувати поправку на інфляцію, то це на 2 відсотки нижче видатків на оборону в поточному фінансовому році. Однак навіть це не задовільняє демократів у Конґресі. Багато з них вважає, що бюджет Пентаґону треба ще більше скоротити. Особливо не подобається їм виділення засобів на дослідження в ділянці космічної оборони (СОІ — стратеґічна оборонна ініціятива). На їх думку, витрачати гроші на СОІ взагалі не треба. Таке ж незадоволення багатьох законодавців-демократів викликає виділення засобів на бомбардувальник типу Б-2 „Стелт".

Демократи не заперечують з приводу пропозиції збільшити видатки на дослідження космосу, захист довкілля, допомогу родинам з дітьми дошкільного віку. Але вони категорично виступають проти пропозиції зменшити видатки на медичну програму для пенсіонерів, позички студентам, субсидування фармерів.

Обговорення бюджету ще не почалося, але демократи вже дали зрозуміти, що виступлять проти пропозиції Президента зменшити податок на прибуток. „Ця пропозиція внесена на догоду багатим", — заявляють демократи.

Ричард Дарман, завідуючий відділом Білого Дому, в якому складають федеральний бюджет, передбачив, що проєкт бюджету викличе критику зі сторони демократів у Конґресі. Передбачити подібне було легко, бо за всі ті роки, що в Білому Домі знаходиться президент-республіканець, демократи висловлюють незадоволення бюджетом. Правда, проєкт, представлений Бушем, демократи не назвали так, як називали бюджети Адміністрації Роналда Регена — „загинув, ще не вспівши народитись".

М. ҐОРБАЧОВ МОЖЕ ЗРЕЗИҐНУВАТИ З ПАРТІЙНОГО СТАНОВИЩА

Вашінґтон. — В новинках каблевої телевізійної станції Сі-Ен-Ен політичний журналіст Стів Гирст поінформував у вівторок, 30-го січня, що Міхаїл Ґорбачов правдоподібно уступить із становища першого секретаря Комуністичної партії в часі нарад, які заплановані партією на наступний тиждень.

Ця новинка викликала негайно реакцію в цілому світі, зокрема у політичних колах ЗСА, тим більше, що рівночасно подано до відома, що державний секретар Джеймс Бейкер відклав заплановану поїздку до Москви і зустріч із М. Ґорбачовим на 8-го або 9-го лютого, тобто вже після нарад Комуністичної партії ССР. Дж. Бейкер заявив однак, що вістка — це тільки поголоски без поважних підстав. Однак всі обсерватори ствердили, що в останньому тижні М. Ґорбачов ані разу не виступав публічно, аж до вівтірка, 30-го січня, коли він мав зустріч з прем'єр-міністром Східньої Німеччини Гансом Модровим. В часі зустрічі М. Горбачов говорив лише про становище Східньої Німеччини і можливість поєднання із Західньою Німеччиною, яке на його думку „не може рішати товпа", а лише провідники політичного життя.

Вістка про можливість резиґнації М. Ґорбачова з провідника партії, хоча не потверджена, а навіть заперечена самим Горбачовим, викликала широкі коментарі серед політичних аналітиків, які уважають, що положення Ґорбачова тепер є дуже критичне з уваги на події в Азербайджані та в інших совєтських республіках, як також з уваги на економічну кризу. Сам Ґорбачов ствердив, що наради партії в найближчих днях будуть критичні.

В НОВІЙ ПАРТІЇ ПОЛЬЩІ СТАВСЯ РОЗКОЛ

Варшава. Польща. — На заключному засіданні установчого з'їзду нової Соціял-демократичної партії колишні комуністи відмежувалися від президента Войцеха Ярузельського, одного з міністрів і трьох четвертей членів сойму, які відмовилися приєднатися до нової партії.

Як сказав в останній, четвертий день праці з'їзду новообраний голова Соціял-демократичної партії Алєксандер Кваснєвський, нема потреби приховувати, що стався розкол.

„На жаль, ми покинули цю залю розрізненими групами. Чи повинно було це статися? Мабуть, так. Неможливо було зберегти єдність, штучно підтримувану протягом багатьох років", — підкреслив він.

Партійні апаратчики мали надію створити на з'їзді нову об'єднану ліву партію, позбавлену комуністичної ідеології і здатну перемогти у наступних виборах, однак попередити розкол не вдалося.

Група делеґатів, які виступали на захист робітників, оголосила бойкот СДП, бо з'їзд відмовився відкрито осудити капіталізм у своїй програмі.

Хоч А. Кваснєвський запевнив, що Соціял-демократична партія підтримує Войцеха Ярузельського, пресовий секретар президента Влодзімєж Лозинський заявив, що ген. Ярузельський, який очолював Комуністичну партію від 1980 до 1989 року, нині хоче бути безпартійним. „Ліві погляди президента добре відомі в Польщі", — підкреслив Лозинський.

В той же час, колишній міністер торгівлі Марцін Свєнціцький, один з чотирьох комуністів в урядовому кабінеті, заявив, що має намір зосередити свої зусилля на виконанні службових зобов'язань в уряді, не приєднуючись ні до СДП, ні до ХДС.

В УОКЦентрі співатимуть мистці з України

Філядельфія. — Тут в суботу, 3-го лютого, о 6-ій год. вечора в Українському Освітньо - Культурному Центрі, 700 Сідар ровд, відбудеться концерт української музики і співу.

В концерті виступатимуть артисти з України: Дмитро Гнатюк — баритон, лавреат міжнародних конкурсів і премій; Ірина Даць — сопрано, солістка Київської опери; український ансамбль Київської філгармонії „Рідні наспіви". Мистецький керівник — Анатолій Мамалига.

Квитки можна набути у крамницях: М. Ганусей, Ґалерії „Дора", „Космос" і „Оріон". Вступ — 15 дол. Концерт влаштовують: Українська Громада Метрополії Філядельфії, УАКРада та Стипендійний Комітет Студій Українознавства при Пенсильванійському університеті.

КУРСИ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Ню Йорк. — З Товариства „Самопоміч" тут повідомляють, що ще можна реєструватися на курси англійської мови, які вестиме Лідія Савойка в суботи (2-4 години по полудні) і четверги (6-8 год. вечора). Зголошуватись можна у „Самопомочі" в Ню Йорку, 58 Друга авеню, щодня від год. 9-4-ої до п'ятниці, 2-го лютого.

В Чикаґо засновано філію Комісії Зв'язку з Україною

Чикаго. — В середу, 6-го грудня 1989 року, в приміщеннях українського православного собору св. кн. Володимира відбулися установчі Загальні збори Філії Комісії Зв'язку з Україною, які скликав інж. Микола Міщенко, голова філії, номінований парафіяльним урядом собору св. кн. Володимира.

Як відомо, Комісія Зв'язку з Україною існує при Раді Митрополії Української Православної Церкви в ЗСА. А при православних церковних громадах засновуються тепер філії цієї комісії.

Загальні збори офіційно відкрив, вітаючи отця настоятеля Степана Женчуха і всіх присутніх інж. М. Міщенко. Молитву провів о. протоієрей С. Женчух. Розпочинаючи збори, інж. М. Міщенко запросив Дмитра Грушецького бути секретарем зборів.

Першим промовляв о. С. Женчух. Він розповів про резолюції наради духовенства, які відбулися в жовтні 1989 року, та про завдання Комісії Зв'язку з Україною.

Відома активістка в прицерковних організаціях і в українському громадському житті Галина Грушецька подала список пропонованих кандидатів до чикаґської філії.

Почесним головою філії обрано о. С. Женчуха, головою — інж. М. Міщенко, заступником голови — д-ра Неонілу Личик, секретарем — Д. Грушецького, касиром — Людмилу Слобідську, зв'язковим з централею — інж. Святослава Личика; також були обрані ще дев'ять членів Управи.

Крім цього, були покликані референтури: Пресово-інформативна, Організаційна, Культурно-освітня, Зв'язку, Технічна референтура, Референтура Архіву. Також обрано Контрольну комісію в складі трьох осіб, на чолі з д-ром Василем Марчуком.

На пропозицію Г. Грушецької, установчі збори прийняли рамовий плян праці на 1990 рік.

Загальні збори уповноважили Управу започаткувати і розбудувати спеціяльний фонд допомоги розбудові УАПЦ в Україні в сумі 100,000 дол.

Наради ухвалили: організувати при парафії власну

(Закінчення на стор. 4)

КАРНАВАЛОВІ ВЕЧЕРНИЦІ

Нюарк, Н.Дж. — Пластова Станиця в Нюарку та Гурток Пластприяту влаштовують традиційні карнавалові вечерниці з презентацією дебютанток, які відбудуться в суботу, 3-го лютого, в готелі Рамада Ренесанс в Тавер Сентер, Три Тавер Сентер блвд., в'їзд ч. 9 Ню Джерзі тернпайк Іст Бранзвик, Н.Дж. Початок забави в год. 6:30 вечора, презентація дебютанток почнеться о 7:30 год. вечора, опісля — вечеря та вечерниці до 2-ої год. ранку. Гратимуть оркестри „Темпо" та „Нове покоління". Вступ разом з вечерою — 60 дол., молодь до 23-го року — 40 дол.

Кобзар В. Нечепа виступить в ЗСА на благородну ціль

Джерзі Сити (О.К.). — Кобзар-лірник Василь Нечепа, який вже від довшого часу виступає з рідкісними своїм репертуаром концертами поза границями ССР, в найближчих днях дасть ряд концертів у ЗСА, з яких дохід призначив він на лікування дітей-жертв атомового вибуху в Чорнобилі.

Перший концерт в ЗСА відбудеться вже в п'ятницю 2-го лютого в Нюарку, Н. Дж. у залі школи св. Івана Хрестителя, 762 Сендфорд аве., о год. 8-ій вечора. Черговий концерт в Йонкерсі, в неділю, 4-го лютого, у Філядельфії, у вівторок, 6-го лютого, а у Вашінґтоні в четвер, 8-го лютого. В Ню Йорку концерт кобзаря-лірника відбудеться в середу, 7-го лютого, о год. 7-ій вечора в залі Українського Народного Дому, 140 Друга аве. Так як в інших містах весь дохід з його концертів призначений на медичну допомогу для дітей — жертв чорнобильської атомової катастрофи.

Довідуємося, що цей кобзар-лірник вже дав на цю саму ціль сім концертів у Канаді, куди приїхав з Австралії, де він дав сім платних великих концертів, а крім того 16 разів виступав із концертами та поясненнями гри на кобзі і лірі в українських школах. При тому він завважує, що бажав би, щоб в Україні діти так добре говорили українською мовою, як діти в Австралії. Дохід з концертів в Австралії, в сумі 10,000 дол., В. Нечепа передав вже на цю благородну ціль, на яку він тепер концертує.

В. Нечепа

У телефонічній розмові питаємо ще коротко В. Нечепу про його мистецтво. Нам треба тепер в Україні лірників та кобзарів і тому я посвятився тому мистецтву — вияснює В. Нечепа. Довідуємося також, що захоплення цими давніми інструментами вщепив йому його дідо, а гри навчався у майстра Олександра Корнієвського. Він родом з Чернігова і саме тому продовжує та йде слідами відомого чернігівського кобзаря-лірника Терентія Пархоменка. Він збирає та записує і включає у свої концерти маловідомі думи, леґенди, билини і тепер випустив книжку із лірницькими піснями, в якій також подав спомини про своїх учителів. В. Нечепа є лавреатом 7-го Міжнародно-фолкльорного фестивалю Придунайських країн в Угорщині у 1981 році та дипломант I та II українських республіканських конкурсів вокалістів у Києві в 1983 і 1985 роках.

В. Нечепа виступав вже з концертами в Польщі, Східній Німеччині, Чехо-Словаччині, Угорщині, а в 1987 році в Індії і Сінгапурі, де мав величезний успіх.

У суботу,10-го лютого, він вже залишає Північно-американський континент та дасть ще концерти в Бельгії і Франції перед поворотом до рідного Чернігова.

В Канаді в часі його теперішнього перебування випущено дві стрічки — одна із них з піснями при супроводі кобзи, а одна з лірою, які виготовила українська фірма „Кобза", що й організує його концерти.

Новітньому кобзареві щойно 40 років, але він вже досі зробив величезний

(Закінчення на стор. 4)

У СВІТІ

У БАГАТЬОХ ЧАСТИНАХ арабаського та мусулманського світів нагромаджується велике занепокоєння проти заплянованого чисельного припливу совєтських жидів до Ізраїля. Найбільше страшить їх те, що ці жиди поселяться на окупованих Ізраїлем землях західнього побережжя ріки Йордан та смуги Ґази і цим самим випхають з цих місць палестинців, що в свою чергу дуже заворушить намаганням вже й так захитаної дипломатії в справах перемир'я. Найбільше, найголосніше та на високих дипломатичних шаблях свої перестороги виголошує Йорданія, яка у війні 1967 року втратила західнє побережжя Йордану в користь Ізраїля. Недавно на пресовій конференції з репортерами Йорданії король Гуссейн заявив, що наплив совєтських жидів „не є тільки небезпекою для самої Йорданії. Це загроза для цілого арабського світу та зокрема загроза для палестинського народу".

МІНІСТЕРСТВО ЗАКОРДОННИХ справ Ізраїля заявило, що в понеділок, 29-го січня, офіційні чинники Східньої Німеччини та Ізраїля розпічнуть прелімінарні розмови з метою відновлення дипломатичних стосунків між своїми країнами. Одначе найперше обидві сторони мусять розв'язати довгоіснуючі непорозуміння про нацистський ґеноцид.

ЩОБИ ПОКАЗАТИ ЯКУ СИЛЬНУ підтримку народу має панівна Рада народного спасіння, 20,000 товпа з довколишніх фабрик, в'їхавши до Букарешту, столиці Румунії, увірвалася та здемолювала головні бюра опозиційних партій. Ця дуже добре зорганізована демонстрація була відповіддю на недільні протести трьох опозиційних партій, студентської молоді та професійної інтеліґенції, які демонстрували проти монополю влади Радою народного спасіння та рішення її членів кандидувати у виборах, як окремого, нібито аполітичного, угрупування. Аналітики твердять, що ці непорозуміння в Румунії є викликані політичними непорозуміннями також й серед загального населення Румунії, яке ділиться на тих, що розуміють їхню революцію тільки як повалення диктаторства Чаушеску та на тих, що уважають революцію початковим кроком до впровадження демократизації.

ГОЛОВНИЙ РЕЛІҐІЙНИЙ провідник в Ізраїлі для жидів північноафриканського походження своїм виступом зробив немалий політичний заколот в країні, бо закликає до переговорів з Палестинською Визвольною Організацією. Рабин Барух Абу-Гатзера, знаний популярно як Баба Барух, здивував багатьох в Ізраїлі, коли він минулого тижня заявив репортерам, що „якщо ми хочемо миру, то ми повинні сісти та говорити з ПВО" Ця заява рабина Баби Баруха не тільки здивувала багатьох політиків, але також дещо розгнівила прем'єра Їцака Шаміра, який у зв'язку із цим зігнорував релігійну прощу до гробу батька рабина, що уважається обов'язком кожного себе шануючого політка в Ізраїлі, бо послідовники рабина Баби Баруха творять сильний виборчий бльок.

НАПРУЖЕНА СИТУАЦІЯ між Францією та Лівією швидко зростає, а причиною цього є затримка Франції з доставою до Лівії трьох джетових винищувачів типу „Міраж", що їх кілька років тому закупив у французів полковник Муаммар Каддафі. У 1986 році Европейська спільнота заборонила постачання зброї до Лівії та Сирії з уваги на велике посилення терористичної діяльности в Західній Европі, котру активно підтримували ці дві країни. Все ж таки у листопаді минулого року Франція заявила свою готовість доставити закуплені літаки, але через сильні протести країн Европейської спільноти, зокрема Англії, стрималася з доставою. Лівія в свою чергу зірвала безпосередні комунікаційні та летунські зв'язки з Францією. Виявляється, що тепер посередництвом між Лівією та Францією займається Єгипет і намагається злагіднити цю існуючу ситуацію.

В АМЕРИЦІ

ВЧЕНІ З ЛЯБОРАТОРІЇ ФІРМИ „Белл" в понеділок, 29-го січня, представили експериментальну вичислювальну машину, яка замість електрики вживає імпульси світла. Не зважаючи на те, що пристрій знаходиться у стадії розвитку, нове покоління компюторів, відомих під назвою оптичних компюторів, вже через кілька років досягатиме швидкості у 1,000 разів більшої як теперішнє традиційне обладнання. На багато важливішим є те, що оптична система дасть можливість компюторам проводити одночасно кілька мільйонів різних завдань та різних видів проблем. Нові оптичні компютори увійдуть до комерційного вжитку на початку наступного тисячоліття. Обладнання, розпрацьоване вченими лябораторії „Белл", базується на синтезі нової технології, яка розвивалася впродовж п'яти років, та стало першим публічно демонстрованим процесором — серцем оптичних компюторів. Процесор є завбільшки стола, заввишки одного фута та складається із ряду лазерів, лензів та дзеркал.

КОЛИШНЬОМУ КАПІТАНОВІ танкеру фірми Екзон, який звинувачений у відповідальности за найбільший вилив нафти біля Аляски у березні минулого року, Джозефові Гейзелвудові загрожує 7 років ув'язнення та 60,000 дол. гривни. Після виливу Дж. Гейзелвуд був усунений з посади та змушений працювати рибалкою. Слідство проти колишнього капітана винесло проти нього три званувачення: керування танкером у нетверезому стані, нехтування небезпекою та зандебання виливу нафти. Адвокар Дж. Гейзелвуда звинувачує суд та слідство у плянованому зосередженні уваги на капітанові танкера, як на козлові відпущення. Яке б звинувачення суд не виніс, розмір шкоди, спричиненої виливом 11 гальонів нафти, є катастрофічний. Понад 1,000 миль побережжя Аляски вкрила нафта, очищення невеликого відсоткукоштуватиме 2 біл. дол. Понад 250,000 морських птахів та 1,000 видр було затруєно. Судова справа триватиме майже вісім тижнів та розглядатиме всі подробиці подій, які сталися в день аварії. Існують покищо труднощі в оформленні лави присяжних.

ПОНАД ТИСЯЧІ МІСЬКИМ службовцям Ню Йорку були відібрані службові автомобілі, отже вони будуть змушені їздити до праці власними автами або міською транспортацією. Посадник міста Дейвид Дінкінс дав розпорядження зменшити кількість службових автомобілів з 11,736 на 10,648, уважаючи прийняті заходи необхідними, бо місту потрібні гроші заощаджені цим шляхом — майже 10 міл. дол. річно. Вивчення, проведені заступником посадника Норманом Стейселом, показали, що авта використовуються не в службових цілях, а для того, щоб возити бюрократів до праці. Акція Д. Дінкінса наслідувала подібне рішення нового шкільного інспектора Ню Йорку Джозефа Фернандеза відібрати службові автомобілі 14-ом членам Шкільної ради.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347-UNAW. (202) 347-8631 (факс)
Subscription 1 year — $40.00 6 months — $22.00 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money order payable to "Svoboda"
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Самоліквідація польської Компартії

Коли на партійній конференції російської Соціял-демократичної партії у 1903 році в Лондоні стався розкол на „большевиків" (бо їх було більше), які прийняли марксизм, і „меншевиків" (меншина конференції), які заявилися за демократичною системою, — ця подія не мала впливу на ідеологічний табір у польському суспільстві. Польська Соціялістична партія (ППС) завжди належала до 2-го Інтернаціоналу, коли російські большевики, які прийняли офіційну назву — „комуністів" стали членами 3-го універсалу. Одні з одними, вчорашні однопартійці, стали смертельними ворогами і з приходом большевиків до влади у жовтні 1917 року — розстрілювано там меншевиків, як „ворогів народу". Совєтська пропаґанда, до якої запряжено псевдонауку й статистику, оповідала про велику силу комуністичного руху у Польщі між двома світовими війнами. Це була суща вигадка, так само, як, усі байки про силу комунізму серед галичан. Державне Наукове Видавництво у Варшаві видало у 1971 році, отже за влади комуністів, „Вадемекум до дослідів над історією XIX і XX сторіччя" — для вжитку всіх партійно-державних установ. За цим авторитетним джерелом — у першому польському так званому законодатному Соймі між членами Союзу Польських Соціялістичних послів, фіґурує Станіслав Ланцуцький. У перших сеймових виборах (ще „чистих", бо всі наступні були більше або менше фальшовані) обрано з Дрогобицько-Бориславської округи цього самого Ланцуцького — єдиного насправді комуніста. Опісля у польськом у соймі та сенаті не було ні одного комуніста. До 1945 року польські комуністи були тільки на території СССР — одиничні ідейні марксисти, нечисленні інші — з коньюнктури, щоб зберегти життя чи й дібратися до партійно-державного жолоба. Першим головою ЧК був поляк — Фелікс Дзєржинський, іменем якого названо вулицю у Москві, де знаходиться головна квартира КҐБ, наслідник НКВД і ЧК.

Сталін зламав постанови Ялтинської конференції, що на землях, які були окуповані Третім Райхом Гітлера, має бути привернений демократичний устрій, із демократичними виборами. Коли совєтські війська зайняли Польщу наприкінці Другої світової війни — Москва насадила там комуніста Болєслава Бєрута, як президента держави. Правити почали генеральні секретарі Компартії — за чергою Владислав Ґомулка, Едвард Ґерек і Войцєх Ярузельський. Цей останній зрікся становища партійного „генсека", залишившись президентом Польщі. Генеральним секретарем Компартії став Мєчислав Раковський. У суботу минулого тижня, 27-го січня 1990 року розпочався у Варшаві конґрес польської Компартії, все ще з офіційною назвою Польська партія робітнича, з участю 1,600 делеґатів. Це імпонуюче слово партійців свідчить про систему, яка в комуністичних країнах заганяла до партії всіх — поруч з ідейними людьми — опортуністів чи просто тих, які життєвими обставинами були присилувані кривити душею, члена великої бюрократичної машини чи просто кар'єриста. Названий генеральний секретар, насправді голова партії, виголосив пламенний акт обвинувачення на адресу власної партії, призначивши їй тільки у перших 25-ти роках існування „деякі успіхи" (індустріялізацію). Він заявив без обиняків, що Комуністична партія має таку погану марку в народі, що не має з чим брати участь у призначених на квітень цього року — виборах на базі партійного плюралітету. Сам голова партії поручав — її самоліквідацію та заснування нової партії, причому радив обрати новий відмолоджений провід. „Ню Йорк Таймс" з неділі 28-го січня наводить деякі цитати промов на цьому партійному конґресі у Варшаві, між іншим, що: „Нова партія не може бути обтяжена злочинами з часу сталінізму за відхід від принципів демократії, за колективізацію, за теперішню економічну кризу..." З допису „Ню Йорк Таймсу" виходить, що на 1,600 присутніх на тому конґресі не було ні одного делеґата, який боронив би скомпромітовану Компартію під її „Робітничою" фірмою. Той допис з Варшави прикращений світлиною, як генерал Войцєх Ярузельський, який у 1981 році проголосив був вийнятковий стан та виарештував актив „Солідарности", — співає разом з усіма іншими польський національний гимн, а не „Марсильєзу".

Польща була першою сателітною країною, де прем'єром став демократ. Але вона не є першою, де лідери Компартії рішили спекатися цієї скомпромітованої назви. У Румунії викреслили навіть з титулу держави слово „Соціялістична" і залишили просто „Республіка Румунія". [illegible] 1989-ий рік був [illegible] на фантастичні несподіванки, так, що тепер ніщо вже дуже нас не дивує.

Василь Сокіл

ПОДІЇ НЕ ЧЕКАЮТЬ ДОЗВОЛУ

II.

Адже колись Москва була „провідною зорею" для народів усього світу. Особливо щедро „помагала" у зміцненні єдности табору соціялізму. Як завзято його боронила танками в Будапешті та Празі! Як придушувала такими ж засобами найменші прояви громадської і національної свідомости народів свого Союзу!

Оце був приклад для інших! Новочеркаські, криворізькі та тбіліські танки повторилися в Пекіні.

А чому б не міг з'явитися новий генерал Родіонов для нового кривавого подвигу?

Адже існує стара конституція, діють у переважній більшості основні закони, на яких трималася деспотична влада. Нині багатьом кортить „належним" шляхом навести порядок!

Уже в багатьох місцях можна було б застосувати „міцну руку". Занадто розперезалися перебудовники — екстремісти, націоналісти, самостійники. У Прибалтиці, в Закавказзі, в Середній Азії, на Україні.

На щастя, Ґорбачов тримається примирливої позиції, здобуваючи симпатії Заходу, який ладен уважати його безкровним революціонером. Проте в своїй країні у нього можуть постати чималі проблеми, без вирішення яких мирним шляхом неможливо буде вести перебудову. Як знайти шляхи до ефективнішого використання несподіваних вибухів народної активности і не потрапити під удари консерваторів, які не думають здаватися?

Чи не під їхнім впливом Кремль зважився на ризиковний крок, — надіслав військо для вгамування міжнаціональних пристрастей у Закавказзі?

Несподівано для Кремля виявилася рішуча позиція литовських комуністів. Перша з усіх компартій Союзу, вона офіційно заявила про вихід з КПСС. Це удар в найдошкульніше місце російської імперської політики. Адже попередні вимоги прибалтійських республік щодо більшої економічної самостійности або домагання проґресивних організацій України узаконити українську мову державною не могли дуже стурбувати генсека, бо вона по суті не загрожували керівній ролі КПСС. Москва дала на це згоду. Але нікому — сказали — не буде дозволено замахнутися на „монолітність" керівної сили в Кремлі. Проте знайшлися сміливці!

Саме в недавні дні, коли консерваторам на засіданні Верховної Ради Союзу вдалося зберегти недоторканою 6 статтю конституції, литовські комуністи, виконуючи волю свого народу, ухвалили відокремитися від „керівної опіки" Москви!

Це рішення є найнеприємнішим для Кремля: відтепер він позбавляється права командувати литовським народом, указувати йому, як будувати своє життя.

Можна зрозуміти певну розгубленість Ґорбачова при перших звістках про наміри литовців. Спочатку пролунали суворі погрози — „не допустимо розвалу єдности ленінської партії". Викликали на розправу керівників литовської партії до Москви. Не злякались, не відступили від своїх принципів литовці. Потім почалися закулісні натиски на окремих діячів литовської Компартії з метою усунути нинішнього секретаря ЦК Браскауса і обрати нового, угодного Москві.

Не вийшло, зрадників не знайшлося. Тоді розпочалися прямі тиснення на „бунтарів". Численна (щоб залякати?) делеґація на чолі з Ґорбачовим прибула до Вільнюса, щоб „вольовим" засобом покорити свавільних литовців.

Результати відомі. Генерального секретаря ЦК КПСС зустріла стотисячна демонстрація на вулицях Вільнюса і він почув одностайну підтримку рішенню литовських комуністів проголосити незалежність від диктату Москви. Не лишалось йому нічого іншого, як намагатися злагіднити гостроту ситуації, вимовивши: „Давайте спільно і спокійно вирішувати важливі справи. Не треба поспішати. Незабаром скличемо пленум ЦК КПСС, на якому ухвалимо принципи, на яких можна домагатися відокремлення партій в самостійну організацію".

Це абсолютно, не задовольнило литовців. Зволікання — смерти подібне! Кремлівська делеґація повернулася до Москви без найменших успіхів.

Однак, Кремль не хоче визнати поразки. Напевне, він готує нові засоби на приборкання неслухняних литовців.

Мало надій на те, що національно-визвольні змагання поневолених народів Союзу хтось наважиться придушити збройною силою. Це означатиме смерть перебудови, загибель найсвітліших прагнень, проголошених Ґорбачовим, стане початком ще кривавішого терору. До цього пекла не насміляться довести країни найзапекліші сталіністи. Безславна судьба чаушесків застереже їх від такого безумства. А втім... Не дай, Боже!

Тільки мирне полагодження з прибалтійськими народами, згода на їхнє право самостійно будувати своє життя дасть могутній поштовх всім народам Союзу піти за прикладом литовців здобути незалежність мирним шляхом.

• • •

Не встиг закінчити статтю, як прочитав кореспонденцію московського кореспондента „Los Angeles Times", в якій така новина:

„Совєтський Союз, зіткнувшися з усезростаючими вимогами трьох балтійських республік до незалежности, звертається до Заходу, щоб він не заохочував їхні домагання відокремитися, бо це загрожує стабільности европейських кордонів".

Кореспондент додає, що такі арґументи Москви знаходять прихильників серед Адміністрації президента ЗСА Буша і в зв'язку з цим цитує такі погрозливі висловлення непоіменованого, але поважного діяча Совєтської Компартії:

„Відокремлення балтійських республік, частково підтримане Заходом, можливо відкине наші відносини назад до часів Афганістану та інциденту з корейським літаком. Це найгірше, що може привести до світової катастрофи".

Якийсь неназваний совєтський дипломат додав: „Відокремлення цих республік загрожує справі нашої державної безпеки... Невідомо, чи лишаться вони нашими друзями, чи будуть невтральними, а можливо стануть аванпостом НАТО поблизу наших кордонів. Ви повинні зрозуміти наших генералів-захисників

(Закінчення на стор. 4)

Іван Кедрин

Петро Холодний — батько і син

Петро Холодний — батько — один із найперших членів Української Центральної Ради у Києві у 1917 році, делеґований туди від „Українських просвітніх організацій міста Києва". Тоді він був професором хемії у Київському Технічному Інституті. Коли міністром освіти УНР став професор Іван Огієнко, згодом ректор українського університету у Кам'янці Подільському, — помер у Канаді, як Митрополит УПравославної Церкви. Петро Холодний став за тодішньою номенклятурою „товаришем міністра освіти" УНР. Літом 1919 року мене арештували були большевики у Кам'янці Подільському і мене врятувала видана мені заздалегідь „на всякий випадок", підписана Петром Холодним, посвідка, що мене, як службовика міністерства освіти, „насильно евакуювали" з Києва. У Кам'янці перебував тоді новопризначений комуністичний міністер освіти Володимир Затонський, який приїхав туди по свою дружину. Я погодився вернутися з ним до Києва на працю в мінстерстві освіти. Затонського і його дружину розстріляли большевики у 1937 році.

Після прогри української визвольної війни-революції жив П. Холодний, як політичний еміґрант у Львові і там ми знову часто стрічалися, бо мешкали недалеко один від одного. Тоді-то, у Львові між двома світовими війнами, Петро Холодний, старший, виявив свій великий образотворчий талант і став одним із найвидатніших наших мистців-малярів новітньої доби. Знаючи знаменито малярську хемію — любувався у делікатних кольорах прикметних для французьких імпресіоністів. Був звеличником французького імпресіоніста Ренуара. Був, мабуть, одним із найкращих представників новочасного українського імпресіонізму. Микола Кричевський (найцінніші його образи у ґалереї Колянківських у Боффало) та Людмила Морозова — українські імпресіоністи в ЗСА. Петро Холодний створив для Головного Відділу Т-ва „Просвіта" у Львові цикл картин середнього формату з тематикою з історії України княжої і козацької доби. Великі кімнати „Просвіти" на першому поверсі Ринок під ч. 10, другий поверх, наймала редакція й адміністрація щоденника „Діло", що подабали на музей. Прийшла вістка що всі ці архитвори большевицькі „визвольники", що зайняли Львів 19-го вересня 1939 року, по-дикунськи знищили. Відомо мені, що врятувався кисти П. Холодного чудовий портрет дружини голови УНДО д-ра Дмитра Левицького, відомої, як „Пані Ася" — картина молодої гарної жінки у яснозеленій сукні посеред золотистих колосків збіжжя — з відчиненою кольоровою парасолькою. Пані Ася оповідала, що той портрет заховав її близький свояк, який став був директором музею у Львові.

Петро Холодний мол., одідичив від свого батька дві найбільші прикмети: малярський талант і скромність. Таку скромність, яку можуть виявляти тільки непересічні люди. Ясно, що діти завжди трохи інші, як батьки. Петро Холодний батько — був, одним із провідних активних діячів українського визвольного революційного здвигу, був людиною, що любила товариство, розмови. Тільки на еміґрації віддалився від політики і присвятився виключно мистецтву. Петро Холодний, мол. — був одним із дуже нечисленних українців, які закінчили студії в Академії мистецтва у Варшаві. Його мистецький напрямок цілком інший: суворий візантинізм, але тільки йому прикметний, інший від візантиніста Михайла Осінчука. Радше замкнений у собі, мовчазний, дармащо у близькому його гурті вмів весело жартувати й оповідати. Одружився із поетесею Наталею, дочкою одного з піонерів українського національного відродження, колишнього адвоката, пізніше міністра закордонних справ, автора Варшавського договору з 21-го квітня 1920 року, наступника Симона Петлюри як і президента УНР в екзилі Андрія Лівицького. Дім Андрія і Марії Лівицьких у Варшаві був наче централею громадсько-політичного життя, бо й Марія була однією із піонерок українського національного відродження, авторка прегарного твору „На грані двох епох". Проте Петро Холодний, мол., стояв все здалека від громадсько-політичного зацікавлення, присвятившись тільки мистецтву.

Запевняючи, що візантинізм прийшов в Україну з Етіопії — Петро Холодний малював завжди святих з темними обличчями. Найкращим, мабуть, мистецьким пам'ятником Петра Холодного є церква св. Івана Хрестителя в Гантері в Кетскильських горах, де чудово розмальований іконостас і запрестольний образ. Усі дерев'яні різьби включно з величавим свічником — праця скульптора Михайла Черешньовського. Цікаво, що один із трьох синів о. Михайла Харини і його дружини Леоніди з дому Холодної — Андрій має теж великий талант мистця маляра. Одідичив він його від діда і прадіда!

Відхід у вічність 24-го січня 1990 року Петра Холодного, мол. — це велика втрата для українського образотворчого мистецтва. Хоча мистець був уже пізнього віку, давно не було його картини на збірній чи індивідуальній виставці, проти його прізвище у списку українських образотворчих мистців у діяспорі надавало цьому спискові особливого блиску. Це була і залишиться в історії українського образотворчого мистецтва велика світла постать. Це була небуденна постать — мистця і людини, гідна найбільшої пошани і симпатії. Жаль, що не

(Закінчення на стор. 4)

Володимир Левенець

ТРУДНОЩІ КОМСОМОЛУ В УКРАЇНІ

Київська газета „Молодь України", орган Центрального Комітету ЛКСМ (комсомолу) України, опублікувала довшу статтю на першій сторінці газети під невинним заголовком „Львівські пріорітети", а фактично йдеться про загальні труднощі комсомолу в Україні, який не тільки тратить членство, але й свою ідейну базу.

Під час звітньо-виборної конференції комсомолу у Львові, Оксана Книщук, секретар Яворівського райкому комсомолу, обвинувачувала працівників апарату Львівського обкому комсомолу у кар'єризмі. „І не тільки вона, — пише „Молодь України", — прагла не залишити каменя на камені з інформаційного звіту обкому, пересиченого цифрами. Олеґ Дмитрів, завідуючий відділом Дрогобицького райкому комсомолу, назвав звітню доповідь зразком брежнєвсько-сусловського стилю валових показників в ідеологічній роботі".

Але на цьому критика комсомольського апарату не закінчилася. Чимало делеґатів називали комсомольські документи і пропозиції „сирими, недопрацьованими". Вони (документи) не виправдали їхніх сподівань на докорінні зміни в комсомолі.

У зв'язку з цими нуртуваннями в середині комсомольської організації, згадана газета поставила питання: „Чим живе сьогодні комсомол Львівщини? Що чекає його завтра?". В області, де є немало неформальних організацій та об'єднань такі запитання звучать далеко не реторично. На думку „Молоді України" — симптоми розвитку тривожні. Різко зменшується обласна комсомольська організація. За останній рік майже на 30,000. Старіє комсомол, школярі, які ще недавно цілими клясами писали заяви з проханням прийняти їх до лав ВЛКСМ (це, мабуть, було ще за застійних часів), не поспішають нині цього робити. За три роки кількість прийнятих робітників і колгоспників зменшилася у 6, 4 до 8,9 разів. Це за офіційною статистикою. За статистикою неформальних організацій це число значно вище.

У комсомольській організації Фізико-механічного інституту АН УССР серед 300 членів ВЛКСМ заявили своє бажання залишитися в комсомолі тільки 46 осіб. І в інших організаціях були спроби масового виходу з лав спілки.

Первопричиною такого стану газета вважає байдужість. Молодь значно частіше „грає першу ролю у неформалів", — каже газета, — але натомість вона відмовляється не тільки від праці, але від членства в комсомолі.

Не краще виглядають справи комсольської молоді у другій великій Івано-Франківській області. Комсомольці на Івано-Франківщині в першу чергу „ўсамостійнились". Вони вирішили стати органом обласної спілчанської організації, підзвітним конференції, а не апарату обкому комсомолу. Делеґати взагалі радили розпустити обком комсомолу і замінити його радою секретарів. Після довгих дебат делеґати схвалили важливу постанову, на підставі якої ніхто немає права ставити перешкоди для члена, який хоче вийти з організації за власним бажанням. Єдиний Ігор Нікітін заявляв, що такого ще ніколи в комсомолі не було і тому пропозицію треба добре обміркувати. Виникла також на конференції і нова проблема: як зупинити тих, які порушують правильник організації. Хтось запропонував навіть створити замість комсомолу раду організацій молоді, до якої увійшли б на добровільних засадах організації СНУМ і УГС та інші молодечі формації.

Президія розгубилася. Більшість її членів звикла до ролі святочних „генералів" і забула де і в яких обставинах вони знаходятьcя. Президія опинилася під перехресним вогнем з двох мікрофонів, поставлених в залі нарад. Деякі промовці домагалися від заскорузлих „застійників", щоб перебудувались, або покинули ряди організації. Секретарів й інші органи обрали відкритим голосуванням, але розходитись не збирались. Коли порядок денний був вичерпаний про це сповістили присутніх „перші півні".

Подібна ситуація існує у багатьох інших областях. Існування комсомолу в Україні втратило сенс, а крім того теперішня молодь не зацікавлена у підбудові Комуністичної партії України, яка, як показала практика, стала в Україні тільки гальмом у перебудовному періоді.

Наталя Осока

КРАПОВІ БЕРЕТИ

(Про два обличчя війська особливого призначення).

I.

„Кинувши на землю автомати і пластикові шоломи, вони тепер стояли перед майором пліч-о-пліч. По черевиках текла вода й болотяна рідина. Але вони, які витримали рукопашні бої, семикілометровий марш-стрибок, вогняно-штурмову смугу, тепер, здавалося, навіть не відчували втоми. Тільки чекали, що скаже майор.

— Вітаю, — промовив майор після короткої мовчанки, — всі ви пройшли це випробування. І тепер я можу вручити вам крапові берети".

Так у статті „Спецназ", опублікованій в журналі „Огонек" ч. 38 за 1989 рік, розповідається про вояків роти особливого призначення, першу з яких, під командуванням капітана Мальцева, було створено 1977 року за наказом міністерства внутрішніх справ СССР. Завдання — боротьба з особливо заповзятими злочинцями.

„До 1988 року ми були уже підготовлені. А у 1982, здається, була наша перша операція звільнення закладників... Щодо ритуалу вручення крапового берета, то ми придумали його тому, що в людини повинно бути хоч щось святе, те, за що можна триматися", — розповів командир роти особливого призначення Сергій Лисюк і пояснив, що його рота була створена з метою забезпечення охорони московської Олімпіяди від терористів.

Інструктор прапорщик Вадим Кухар розповідає, що [illegible] здають спеціяльні іспити на право носити плямистий комбінезон і краповий берет. „Ця форма для мене означає дуже багато. Хлопці з інших підрозділів називають наш берет кепкою і це ображає, тому доводиться ставити їх на місце". Як саме їх „ставлять на місце" не сказано, але здогадатись легко, що кулаками. Далі прапорщик розповів про підготовку вояків:

„Курс на виживання — це дуже просто. Приїздимо в ліс. Вояки самі ставлять собі намети, самі готують їжу. Вночі починаємо обстрілювати табір холостими, кидаємо вибухові пакунки. І так цілу ніч. Атака, відбиття, двадцять хвилин сну, і все спочатку. Три дні живуть в напруженні. Дехто не витримує. Таких негайно відсіваємо. Потім оголошуємо шестидесятикілометровий марш-стрибок. Бажаючі — крок вперед. Коли повертаємося з лісу, треба пройти ще й рукопашний бій. Два вояки проти інструктора. Трапляється, розіб'єш йому ніс, або губу, він кидає рукавиці та йде геть. Такий теж не служитиме в нашій роті. Ми кожного разу набираємо сто осіб і половину з них після випробувань відсіваємо".

Капітан Сергій Житіхін додав: „Курс психологічної підготовки включає також присутність при розтинанні трупів... Щоб звикали. Відвідують і холодильник".

Старший лейтенант Олег Полискалов похвалився:

„У нас 'дідівщини' не буває, чорну працю виконують і старі, і молоді. Адже ж вони поруч ідуть під кулі. І я з ними йду. Якщо буде наказ, ми повинні мати певність, що поряд з тобою людина надійна..."

Була й інша думка про чорнову працю. Наприклад, старший лейтенант Анатолій Куліков з обуренням розповів, що один з начальників дивізії якось послав їх відкидати сніг. „Ну для чого все це, для чого? Взагалі нас раніше на господарські роботи посилали. Вагони розвантажувати чи картоплю копати. Та після подій в Сухумі нас підтримав командуючий і, слава Богу, тепер більше не посилають. Адже спецназ має зовсім інше призначення... Всім потрібна твоя сила, твій краповий берет, хоч усім, крім твоїх близьких, байдуже мертвий ти чи живий... Та спецназ ніколи нікому не відмовляв. Він завжди там, де потрібна [illegible]".

І розповідають навперебій спецназівці про врятування дітей від двох терористів, про визволення турок-месхетинців, про вбитого майора, пораненого капітана, переможених терористів тощо. І тому вони, хлопці із спецназу, заслуговують нарешті на людське життя.

„За ту працю, яку ми виконуємо, треба платити мінімум п'ятсот", — стверджує Куліков.

Власне, у Кремлі, як видно, вважають так само, бо недавно совєтський уряд надав їм пільги і прийняв рішення збільшити численність цих військових формувань, які тепер дістали нову назву ОМОН (отдряды милиции особого назначения), тобто ЗМОП (загони міліції особливого призначення).

Та й чому б ні? — запитаємо ми. Адже, як сказав старший лейтенант Полисканов, вони виконують благородну місію „і будять їх не команди днювального, а чиєсь справжнє горе". Саме це нібито змушує їх братися за автомати й вирушати на допомогу.

У розповідях справді виглядає все дуже благородно. Але як же тоді розцінювати криваву неділю 9-го квітня 1989 року в Тбілісі, коли змопівцями було вбито десятки грузинів і сотні поранено тільки за те, що вийшли на мирну демонстрацію? Кого рятували змопівці від беззахисних жінок, дітей і старих? Про це змопівці мовчать, бо знають, що випадок той не єдиний.

Розглянемо хоч би події у Львові 1-го жовтня 1989 року. Чиє „справжнє горе" покликало змопівців на війну з львівськими жінками, підлітками і малими дітьми? Про це також розповідається в журналі „Огонек" ч. 51 за 1989 рік. Стаття, присвячена цій події, називається „В сутінках" („В потемках"). Автор Ґеорґій Рожнов розповідає, що в той день львів'яни святкували День міста і, довідавшись про арешт кількох активістів, рушили колоною до управління міліції, щоб з'ясувати долю затриманих. На вулиці, по якій вони ішли, раптом згасло світло.

(Продовження буде)

Дійсно, не абияка несподівана приємність зустріла чикаґську громаду 26-го листопада минулого року вона вітала Олеся Тимошенка — онука відомого письменника Бориса Антоненка-Давидовича. Два місяці тому в тій самій авдиторії парафії свв. Володимира і Ольги про Олеся говорилося на мистецькій імпрезі для здобуття фондів, щоб допомогти йому — як жертві нуклеарного затроєння після чорнобильського вибуху в лікуванні.

13-ий „Голодний обід" в Чикаго

Олесь Тимошенко на сцені разом із молоддю, що склала вінок

Завдяки прогресові в лікуванні Олесь міг разом із своїм опікуном Осипом Зінкевичем прибути та стати особливо дорогим гостем і учасником чергового „Голодного" обіду. Осип Зінкевич був запрошений організаторами, Сестрицтвом Покрова Пресвятої Богородиці і Крамничкою Сумління, як головний промовець. Присутніх на залі виповнений по береги, і згаданих гостей привітала голова Сестрицтва Орися Городиловська, яка коротко згадала про довголітню традицію „Голодних" обідів, традицію солідарности з політв'язнями та про обов'язок несення помочі. В дальшому ведення програмою голова передала Орисі Гарасовській, культурно-освітній референтці. Коротким вступом О. Гарасовська розповіла присутнім про важливість імпрези: 13-ий „Голодний" обід, у році Тараса Шевченка, у році української мови і великого збудження в Україні, присвячений борцям за українську мову. Великий напис на передній стіні сцени „Збережеш рідну мову — збережеш свій народ" став найкоротшою синтезою вікової боротьби за право для рідної мови. У довгому ряді борців чільне місце зайняв дід Олеся Тимошенка, відомий письменник Борис Антоненко-Давидович, твори якого в 190-ту річницю від дня народження читала Галя Грущенко і онук Олесь. „Того, який в час (70-ті роки) коли котилася вже хвиля масових арештів, коли мова сходила до тривожного шепоту, зникала з університетів, з цілою силою пролунало Антоненка-Давидовича слово: „Літера Ґ за якою тужать", яке стало символом, спротиву проти насильного, підступного нищення українського слова — цитата з доповіді О. Зінкевича, основою якої стали події в Україні: боротьба за мову, боротьба за переступлення психологічних бар'єрів: страху, отупіння, байдужости. Аналізуючи матеріяли установчих Зборів київських і всеукраїнських з вересня минулого року, О. Зінкевич представив понуру статистику розмірів знищення України не для самого ствердження трагічного стану, але для висновків: „нам треба віддати своє серце, свою душу, свій розум і знання тим процесам, які відбуваються в Україні... Що, кожний з нас зробив щоб рятувати дітей Чорнобиля й весь український народ, землю від тих нещасть які навістили нас" На установчому З'їзді Народного Руху України за Перебудову лунав клич „Єдність" — цей клич зобов'язує й діяспору, в цікавій інтерпретації доповідача: мати право на відмінні погляди і вміти працювати разом для спільної мети"... Дуже сильним зверненням закінчив своє слово О. Зінкевич: „Цей юнак прибув лікуватись зі спустошеної України, з України над прапастю, але вона є й ми є... Нині мусимо усвідомити глибоко, що без мови нема народу, що без чистого повітря, без чистої води не буде землі, яка зветься Україною"..

Вінок під написом — девізом роботи Лялі Кучми-Бабій.

Вибрані і прочитані цього пополудня твори Бориса Антоненка-Давидовича давали відчуття глибини та панораму страшних обставин та ще вижчих переживань переслідуваних, мучених борців за рідне слово, за шляхетні ідеї, за все. Його „Пурга", у відтворенні онука Олеся подвійною силою потрясла слухачів: „Мете пурга"... гадюкою пролїза в рукави, штовхнула в груди і тіка. З розпуки рве в бушлі дірку. Немов би Сталін і її заплянував у п'ятилітку". Тема масових репресій, мук тілесних і душевних повторяється. В якійсь мірі співзвучний був вірш „Хутір Михайлівський", як антична ріка Стикс, що відділяла життя від смерти, так ця тиха гранична станція Хутір Михайлівський, яка відділяла Україну від ворожої півночі. Через цю саме станцію прямували запльомбовані вагони: „Нас везуть до північної Кафи. Зголоднілих новітніх рабів. На повільну роковану страту. Без сокири, петлі й батогів... Не стогнала заплакана мати, не прощалася з нами сім'я". Стражддальним матерям присвячений окремий вірш „Мати"; „О мати, мучениця мати, Скорботна жінка у віках, Що через бурю сніг і сльоту ідеш з Голготи на Голготу разом з синами умирати". Вірш „Бранка" становить синтезу історичної долі України: „Це ти із темряви віків, Несеш мій біль, мою образу, Мовчазний біль моїх батьків. Бліда немічна як дитина, Ти тут була ще за Петра, За Понятовського, за Катерини, І за царя і за ЧК, Тобі єдиний дім тюрма". Туга за світлим минулим сплітається в оповіданні „Там де тіні забутих днів" з рядками безнадійного образу знищеної тепер України „Степ же. Омріяний! Історичний степ!... Дарма, він поорений, розмежований давно.." У всіх творах крім безодні терпінь, звучать сильні акценти віри в майбутнє „Я однаково у день повстання Вчую ваш на сполох дзвін". Рефлексії викликає „Псалом стражданъ": „За віщо люди Його припняли до Хреста? Жорстокий світе! Його мук мені не треба ради раю... Мале хлоп'я... я не збагнув закон життя, я не збагнув, що кров і жертви завжди заповнюють життя".

Завершенням мистецької частини було зложення вінка на підвищенні в пам'ять борців групою молоді, що складалася із представників молодечих організацій. До них промовив щиро Олесь Тимошенко — представник молоді України. Цей момент викликав гарячу реакцію публіки. Треба признати, що декорації, напис — девіз, мистецьке оформлення у виконанні мисткині Лялі Кучми-Бабій причинилося до високого рівня цієї виїмкової імпрези. На закінчення забрав слово настоятель парафії й духовний опікун Сестрицтва, о. митрат Маріян Бутринський. Отець був під враженням програми, дякував гостям за їхню участь, за силу слова. Дякував присутнім, що так чисельно прибули і побільшили ряди тих, що глибоко розуміють вагу таких імпрез. Особливо тепло і сердечно вітав Олеся, підкреслюючи його декляматорські здібності. Спільною молитвою „Боже Великий" закінчилась достойна імпреза солідарности.

Ірина Камінська

ПОМЕР АРХИЄПИСКОП ВОЛОДИМИР

З великим жалем і глибоким сумом повідомляємо Духовенство і вірних Української Автокефальної Православної Церкви в краю і на еміґрації, як рівнож усіх українців в діяспорі, що з волі Всевишнього відійшов у Вічність на 68-му році життя

Блаженної Пам'яти

Високопреосвященніший Архиєпископ ВОЛОДИМИР,

правлячий Австралійською і Ново-Зеляндською епархією. Владика Володимир помер несподівано після тяжкої вірусової недуги печінки у лічниці Гарляхінґ у Мюнхені у суботу вранці, 20-го січня 1990 року

Покійний Архиєпископ Володимир (Дідович) походив з Крем'янеччини. Народився 16-го вересня 1922 р. в селі Матвіївці в родині побожних батьків — Микити та Уліти (з дому Гринь). Середню освіту осягнув в Білокриниці на Волині, а закінчив у гімназії у Бродах в травні 1943 р.

Бурхливі часи Другої Світової Війни і надії свободи і волі кинули його також у вир повстанської боротьби на Волині. Ця боротьба за людську гідність продовжувалася і в повоєнні роки, коли прийшлося жити півлегальним життям і навіть студіювати теологію у повоєнній Польщі. В 1955 році прибув до Баварії і тут продовжував свої студії на Факультеті Права і Суспільно-економічних наук Українського Вільного Університету в Мюнхені, де осягнув ступінь маґістра економічних наук в грудні 1962 р. Залишився при УВУ докторантом. Довгі роки працював головним секретарем УВУ, де проявив непересічні організаційні здібності у трудні для діяльности Університету роки.

Був рівнож відомим церковним діячем у Німеччині і членом Вищого Церковного Управління УАПЦ. Пішовши за закликом потреби, постановив присвятити своє життя Церкві і був висвячений 13-го вересня 1981 р. в Женеві Блаженнішим Митрополитом Мстиславом в сан диякона, а 30-го травня 1982 року в храмі Св. Ап. Симона Зилота в Парижі в сан священика, з призначенням на керуючого Европейським відділом Митрополичої Канцелярії УАПЦ в Мюнхені.

Прийняв чернецтво і був возведений Владикою Митрополитом в сан Архимандрита. В часі Собору УАПЦеркви, який відбувся в травні 1983 року хіротонізовано архимандрита Володимира на Єпископа. Хіротонію довершили Блаженніший Митрополит Мстислав та Високопреосвященніший Архиєпископ Анатолій (Дублянський) під час Богослуження в неділю, 29-го травня 1983 року. Нововисвячений Єпископ одержав тоді титул Єпископа Лондонського і був призначений керуючим епархією у Великій Британії, а крім цього і вікарієм Митрополита до спеціяльних доручень, а Собор доручив ще й тимчасову опіку над Австралійською і Ново-Зеляндською епархією УАПЦ.

Владика Володимир відбув успішно візитацію приділених йому епархій, а також відвідав парохії Південної Америки. В 1986 році був підвищений в сан Архиєпископа й іменований правлячим Архиєпископом Австралійським і Ново-Зеляндським з осідком в Канбері, де рівнож проявив адміністративні здібності і організаторський хист. До святкування 1000-ліття Хрищення Руси-України закінчив будову катедри св. Миколая і Православного осередку в Канбері та перевидав „Требник" Митр. Петра Могили — цінну середньовічну пам'ятку нашої Церкви, за що отримав признання і чисельні подяки від наукових установ і музеїв.

Покійний Архиєпископ Володимир був динамічно-діяльною людиною і може тому був неосторожний і не врахував можливого риску, поїхавши в далекі краї без належної лікарської підготовки (щеплень), а наслідком цього була вірусна недуга, яка поступово його ослаблювала і змушувала до періодичного кількатижневого побуту в лічницях. Він не втрачав надії на виздоровлення, був волевою людиною, жив надією виздоровлення і повернення до своєї епархії і своїх вірних і друзів в Австралії і інших краях. Всевишній Господь покликав його до себе — у вічне життя, де немає недуг, ні печалі.

З благословення Блаженнішого Митрополита Мстислава тлінні останки Покійного Архиєпископа Володимира будуть перевезені до українського Пантеону в С. Бавнд Бруку в ЗСА. Похоронні відправи відбудуться в суботу, 27-го січня 1990 р. у цвинтарній каплиці на Зюдфрідгоф о год. 10:30 у Мюнхені. Перевезення наступить в понеділок (лет) 29-го січня до Бавнд Бруку, де відбудеться закінчення похоронних відправ, про що буде окреме повідомлення вже в Америці.

На бажання Покійного Владики Володимира проситься не давати і не пересилати вінків. Тих приятелів і установи, що заміряли це вчинити, просимо дати добровільні датки на Православний Інститут при УВУ в Мюнхені, на Православний осередок в Кенбері, на КоДУС, або на іншу добродійну студентську установу.

Вічна пам'ять спочилому Ієрархові!

Блаженніший Митрополит МСТИСЛАВ
РАДА МИТРОПОЛІЇ І ВИЩЕ ЦЕРКОВНЕ УПРАВЛІННЯ УАПЦ
ЕПАРХІЯЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ І КОНСИСТОРІЯ УАПЦ в Австралії і Новій Зеляндії
РЕКТОР І СЕНАТ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашої Невіджалуваної і Незабутньої
МАМИ, СЕСТРИ і БАБЦІ

бл. п.

НАДІЇ ПЛЮЩ

відправиться

СЛУЖБА БОЖА

в неділю, 4-го лютого 1990 р. о год. 12-ій дня в церкві св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Про молитви просить

РОДИНА

Товариство „Волинь" у Вінніпезі вшанувало пам'ять земляків і прихильників

Волиняни згуртовані в Товаристві „Волинь" і в Інституті Дослідів Волині, впродовж свого 40-літнього існування видали понад 60 назв книжок, ювілейних марок і Різдвяних карток та здали до друку праці: Митр. Іларіона Система українського правопису, проф. В. Трембіцького — Історичні кордони Великої Волині, А. Юриняка Критичним пером том 3 та підготовляють до друку 16-те число Літопису Волині.

Крім того влаштовують різні товариські імпрези та несуть моральну поміч братам і сестрам в лікарнях і в старечих домах, також не забувають тих, що відійшли у вічність, відбувають кожного року Панахиди.

Так і 26-го жовтня 1989 року в Православній Катедрі Пресвятої Тройці відбулася Панахида, яку відслужив о. протопресв. С. Кіцюк, співав хор під керівництвом Б. Богоноса, при великій численности волинян та їх прихильників.

Присутній

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ грецького міністерства публічного порядку подали до загального відома, що в північній Греції громадяни турецького походження мали сутичку з греками з причини ув'язнення двох турецьких політиків і смерти грецького урядника. Ця сутичка відбулася в місцевості Комотіні, де розлючена юрба греків напала та почала бійку з турецькими мусулманами з приводу смерти грецького урядника.

ПІД ЧАС СВОЇХ восьмиденних відвідин серед бідного населення західньої Африки, а зокрема перебуваючи поміж людьми хворими на проказу, Папа Іван Павло II закликав їх не піддаватися „зневірі, песимізмові та пасивності". Він звертався до цих нещасних словами потіхи, а звертаючись до кореспондентів засобів масової інформації підкреслив, що стан цих нещасних людей є „скандалом для цілої міжнародної громади". В сьогоднішній час, коли можливості лікування є можливими та відносно не дорогими, такий стан є каригідний. Під час цієї подорожі Папа часто нав'язував до подій у Східній Европі, пригадуючи, що вони не сміють стати причиною забуття світу про проблеми в країнах Третього світу.

УАВетерани гостили в Баффало ген. С. Яскілку

Ветерани у Баффало (зліва): Роман Раковський, крайовий командир Дмитро Биковець мол. генерал Самуел Яскілка, Ярослав Федорійчук, Гаролд Бохонко, Стефан Віхар, Едвард Зетик.

(Фото: Юрій А. Мізюк)

"Крайова Старшина Українсько-Американських Ветеранів (УАВ) відбула своє місячне засідання в суботу, 1-го листопада, в День Ветерана, в приміщеннях 23-ої Станиці УАВ в Баффало. Крайовий командир Дмитро Биковець, мол. проводив сходинами.

Касир УАВ Гаролд Бохонко звітував, що він отримав аплікації від нових членів разом з проханням про оформлення нової Станиці УАВ при УНДомі в Брукліні, Н. Й. Старшина прийняла аплікації та призначила нову Станицю ч. 27 в бруклині (Петро Польний, командир). Інші члени Старшини звітували, що нові станиці формуються в Ню Гейвен, Конн., Томс Рівер, Н. Дж., Гантсвілі, Ала. та в інших місцевостях.

Адьютант Юрій Мізюк звітував, що наступний примірник „Трибуни УАВ" є готовий до висилки. Зацікавлені ветерани, які не є членами, можуть отримати примірник безкоштовно. Писати слід на адресу: „The UAV Tribune", P. O. Box 13, Windsor, N.J. 08561; tel.: (609) 394-4824.

Після засідання командир 23-ої Станиці Михайло Лискевич запросив Крайову Старшину прибути на бенкет, влаштований для відзначення 10-ліття заснування Станці. Головним промовцем на бенкеті був ген. Самуел Яскілка, колишній кмандир Морської піхоти ЗСА.

В Чикаґо...

(Закінчення зі стор. 1)

прибуткову крамничку, змагати до видання конспективної історії Української Православної Церкви (українською і англійською мовами), постійно влаштовувати імпрези для придбання фондів.

Після вичерпання порядку денного загальних зборів, М. Міщенко подякував усім за участь та побажав вибраній Управі успіху в праці. Отець С. Женчух закінчив збори молитвою.

Кобзар...

(Закінчення зі стор. 1)

вклад у це старе українське музичне мистецтво, яке було в останніх десятиріччях так насильно нищене та переслідуване совєтським режимом. Тому його ствердження, що він живе в країні „де треба бути кобзарем". — має велике символічне значення.

Виступ Є. Сверстюка в Сан Франсіско

В неділю, 21-го січня, в залі української православної церкви св. Арх. Михаїла в Сан Франсіско після Служби Божої відбулося велике віче українців всіх віровизнань з нагоди роковин свята державности та приїзду до Сан Франсіско гостя з України Євгена Сверстюка.

Віче відкрив голова відділу УКРади М. Цар, який пригадав, що в цей день ми відзначаємо два свята: день проголошення самостійної й незалежної української держави — 22-го січня 1918 року, друге свято — це день, коли на нашій Батьківщині організовано Рухом людський ланцюг від Києва до Львова, як символ нерозривного поєднання всіх українських земель. В цей день мешканці української землі, кому дорога свобода й незалежність, взялися за руки й створили символічний людський ланцюг. „Отже ми сьогодні тут в підтримку наших братів і сестер візьмімось за руки та створімо спільний ланцюг і помолімось до Господа Бога, щоб він допоміг нам здобути й утримати таку дорогу для нас Батьківщину Україну", — сказав М. Цар. Всі присутні в залі встали (а було їх біля 200 осіб), взялися за руки й проспівали молитву за Україну „Боже Великий, єдиний". Після цього М. Цар з нагоди дня державности привітав усі українські організації, які боролися за українську незалежність: українських ветеранів, Січових Стрільців, УПА, Закарпатську Січ та інші, а також присутнього на залі гостя з України, відомого літературознавця Євгена Сверстюка, який за права українського народу відбув сім років ув'язнення в совєтських тюрмах і концтаборах.

Після цього М. Цар передав ведення віча Едвардові Черепенкові, який привітав програму віча, а далі запросив до слова доповідача д-ра О. Накловича.

У своїй доповіді д-р О. Наклович згадав про великі традиції та духовне наставлення українського козацтва й гетьманщини, коротко накреслив історію України-Руси, появу духовних провідників — Тараса Шевченка, Івана Франка, Івана Котляревського та інших, розповів про події 1918 - 1920-их років, про наші втрати та програші в тих змаганнях й наслідки тієї історії. Далі доповідач коротко накреслив сучасну боротьбу українського народу та згадав поляглих героїв у цій боротьбі — А. Марченка, В. Стуса та багатьох інших. Доповідач також коротко розповів про події на Україні, які сьогодні поставили московського окупанта в безвихідність і безнадійність. Закінчив свою доповідь д-р О. Наклович з надією, що недалеко той час, коли український народ здобуде незалежну українську державу та стане вільним поміж усіма вільними народами світу.

Д-р О. Наклович представив авдиторії знану з України професіоналістку гри на бандурі Олю Герасименко, яка тепер прибула до ЗСА на постійне життя та є дружиною відомого піяніста Ю. Олійника. Оля Герасименко виконала стрілецьку пісню „Ой у лузі червона калина" та своєю фаховістю викликала бурю оплесків. Після цього Е. Черепенко запросив до слова Є. Сверстюка, який пригадав, що в цей день на Україні створено символічний людський ланцюг між Києвом та Львовом в знак єдности народу всіх земель України. Далі у своїй доповіді Є. Сверстюк пригадав свято Богоявлення, яке відбувалося на Україні в його дитячих роках, як святили в річці воду та всі ті гарні традиції. Розповів про сьогоднішній настрій на Україні, про те, що багато людей сьогодні просипаються від довголітнього сну, приходять до свідомости й приєднуються до лав активу, який вимагає від Москви повернення всього духовного, національного й культурного аж до повної незалежности нашого народу.

Розповів Є. Сверстюк про тяжкі роки виживання нашого люду в часи Другої світової війни, про його ув'язнення та тяжке перебування в совєтських тюрмах і концтаборах на засланні, про те, як з листів від друзів і рідні вони довідувалися про всі релігійні та національні свята на протязі року та як потайки їх по можливості відзначали. Пригадав Є. Сверстюк 1941 - 1952 роки, про події, які відбувалися на західніх землях України, про те, що сьогодні по всій Україні прокидається все живе і це лише початки. В Києві збирається до 15 тисяч українського люду та дивно, що скрізь панує українська мова, яку ворог не міг вижити з народу. Рух на Україні шалений і московська влада все це бачить і розуміє, але перед виборами терпить і тремтить, бо нині увесь народ є проти комуністичної партії. Український народ пережив найжахливіші часи в окупації й не згубився в неволі і тепер сміливо встає на захист свого духовного й національного життя. Все це є лише початок, але необхідно сподіватися в найближчому часі великих подій на Україні.

Е. Черепенко представив музикантів-професіоналістів Ю. Олійника та його дружину Олю Герасименко. Оля грала на бандурі, а Ю. Олійник акомпаньював на роялі. Вони відіграли дві концертові речі Бортнянського. Їх майстерна гра викликала бурю оплесків. Після цього Є. Сверстюк майстерно прочитав півтора десятка своїх віршів, з яких частина була написана в неволі.

Е. Черепенко сердечно дякував Є. Сверстюкові, д-рові О. Накловичу, Ю. Олійнику та його дружині Олі Герасименко за участь в проведенні цього віча. Присутні відспівали національний гимн.

О. Кейс

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 3-го ЛЮТОГО 1990 р.

Бейон, Н. Дж. Загальні збори 281-го Відд. Т-ва ім. Т. Шевченка, о год. 4-ій по пол. в залі УНДому в Бейон, Н. Дж. Після Загальних зборів вибір делеґата на 32-гу Конвенцію УНС. — М. Сірий, секр.

Події...

(Закінчення зі стор. 2)

своєї вітчизни, як вони занепокоєні цими актами".

В цих висловленнях, — покищо неофіційних, лунають не лише залякування Заходу, але й несподіваний елемент прохання, щоб Захід допоміг Кремлеві придушити сепаратистські домагання національних республік!

Вороги ґорбачовської перебудови шукають союзників навіть серед колишніх ворогів за принципом: якщо ти станеш ворогом мого ворога — ти будеш моїм другом. Будь ласка, ми не лише дозволяємо, а й просимо — втрутіться у наші внутрішні справи!

Горбачову новий рік готує важкі випробування. Багато різних прогноз, що принесе Союзові новий рік, малюють об'єктивно позитивну картину, справедливо вказуючи на те, що він знайде сили обіпертися на всенародне піднесення і подолати опір здійсненню революційної перебудови. І нагадують йому, що новий рік вимагатиме від нього більшої рішучости в прискоренні процесу оновлення суспільства, щоб не лишитися позаду динамічних подій.

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

СТЕЛЛА БЕЗРУЧКА, член УНС Відд. 407-го в Торонто, Онт., померла 10-го червня 1916 року в Україні. Членом УНС стала 1965 року. Залишила у смутку дочку. Похорон відбувся в червні 1989 року на цвинтарі Парклови в Торонто, Онт. Канада.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

СОФІЯ ПАВЛОВИЧ, член УНС Відд. 126-го ім. св. Івана Хрестителя в Сліквіллі, Па., померла 16-го листопада 1989 року на 63-му році життя. Нар. 21-го травня 1926 року в Експорт, Па. Членом УНС стала 1942 року. Залишила у смутку мужа Антонія і дві дочки Розмері і Агнес і сестру Анну Лоренс. Похорон відбувся 20-го листопада 1989 року на цвинтарі св. Миколая в Експорт, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ЕЛИЗАБЕТ ДЖ. ҐРІФФІН, член УНС Відд. 183-го ім. Івана Мазепи в Дітройті, Миш. померла 4-го серпня 1989 року на 61-му році життя. Нар. 10-го лютого 1928 року в Шотляндії. Членом УНС стала 1975 року. Залишила у смутку мужа Волтера Гусака, що помер 12-го вересня 1989 року. Похорон відбувся в серпні 1989 року на цвинтарі св. Ядвіґи в Дірборн Гайтс, Миш.

Вічна Їй Пам'ять!

Катерина Назар, секр.

МАРІЯ КУКІЖ, член УНС Відд. 364-го ім. св. Василія в Клівленді, Огайо, помер 20-го грудня 1989 року на 92-му році життя. Нар. 1898 року в Двірці, Україна. Членом УНС стала 1934 року. Залишила у смутку доньку Олю Кукіж-Бик з мужем Мирославом і троє внуків Дениса, Двєну і Дану та шестеро правнуків. Похорон відбувся 23-го грудня 1989 року на цвинтарі св. Андрія в Пармі, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ОМЕЛЯН ҐОЙ, член УНС Відд. 337-го Т-ва ім. Івана Франка в Балтиморі, Мд., помер 30-го грудня 1989 року на 81-му році життя. Нар. 1908 року в Україні, село Михайлівка коло Тернополя. Членом УНС став 1951 року. Залишив у смутку дружину Анну і сестрінки в Польщі. Похорон відбувся 2-го січня 1990 року на цвинтарі св. Михаїла в Балтиморі, Мд.

Вічна Йому Пам'ять!

Остап Садовий, секр.

Петро Холодний...

(Закінчення зі стор. 2)

має книжкової монографії Петра Холодного, мол. Поважні українські мистецтвознавці які у ЗСА і Канаді, повинні подбати, щоб залишити в українських часописах авторитетний матеріял для майбутніх істориків українського мистецтва. Цей короткий нарис — це тільки грудка на могилу Петра Холодного.